

Mező Ferenc

A TENGERSZEM MINDENT LÁT?

A mellúszást elunja,
a horgásztégek mellett
a hátára fordul,
kis prüszkölés,
félrenyelés után
megtalálja a ritmust,
az égre vetülnek
a parti fák koronái,
arrébb zöld hegyek,
a kékben felhőpamacsok,
akár halszemobjektíven át,
a fénytől hunyorogva
látja az egészet,
ruganyos vízágyon tempózó
csípője föl-le jár, mintha megdugná
a Mindenséget, fárad, lelassul,
lebeg magzati pózban,
a dobhártyáját simogató
víz zúgása, mint anyja méhében a véré,
a csupasz majom feloldódik lében
és időben, napszemüvegén át
káprázik az örök háromszög
vak közönye az égen.

Cziglényi Boglárka

BALATONI ESTE

mint a dombokon a port szórja
a szél, veszti fókuszát a világ,
széthullok örömben.
a viharjelző reflektorba nézek,
át-átvillan rajtam. behátrálok
a tóba, „menjünk az aranyhídhhoz,
ketten menjünk, most”, kiabál
egy karúszós gyerek,
pillanatig még moccanatlan a víz,
a tükörképünk nyugodt kézzel int,
és hanyatt fekvé merülni kezd.

MEGHAGYOTT HELYEK

kényelmes üresség
amivel a hintaszék ringatózik
évekkel a nagymama
halála után is

meddig fakulhat egy kendő a napon
lassan önmagán túlra betegül
halványan felragyog, mielőtt megroggyan
szelíd parázssal mintáját veszti

Szabó Szilárd

A KUDARC PANOPTIKUMA – ÁTJÁRÓ EGY OTTHONOS VILÁGBA

Bevezető a „Bukott írók életrajzi lexikoná”-hoz

*„Success is sure to failure near allied,
And thin partitions do their bounds divide.”
(Rögtönzés John Dryden nyomán)*

Amióta a technika engedi, szokásommá lett, hogy angol nyelvű kulturális cikkekre vadászak a világhálón. Gyakran előfordul, hogy gyöngyszemre bukkanok – jóval gyakrabban, mint a magyar oldalakon –, ám a Nagy Karbunkulust, melynek párja után Hawthorne kincsvadászai kutattak a Kristály-hegység labirintusában, nem leltem egészen a közelmúltig. Ekkor, ez év februárjában, a *Guardian Books* cikkére lettem figyelmes; szerzője a Sorbonne tanára, Andrew Gallix, címe pedig: IN THEORY: THE UNREAD AND THE UNREADABLE. A cikk, amint a címből sejthető, az „elfeledett irodalom” kétes értékű apológiáját zengi – hajlok rá, hogy kétes értékűnek nevezsem, ám bár ha meggondoljuk, hogy Paul Bourget-től Gerhart Hauptmannig, H. G. Wellstől Herczeg Ferencig elsőrangú írók egész sorának kelt már rossz híre haláluk után, nem volna szabad annak tartanunk. A cikk a témát tárgyaló szakmunkák egész sorát vonultatja fel, és *linkkel* is szolgál majd’ valamennyihez. Egy belső hang azt súgta, hogy kattintsak rá az egyikre. Megtettem, és a következő percben a talaj megbillent a lábam alatt, a dimenziók elmozdultak, örvény támadt, s a létező világ mögött hirtelen új tér nyílt meg, tele új emberekkel, új lehetőségekkel és új természeti törvényekkel. Olyasmit éreztem, amit Borges hőse érezhetett, amikor rábukkant a tlöni enciklopédia kötetére. Megtaláltam a BUKOTT ÍRÓK ÉLETRAJZI LEXIKONÁ-t.